

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobce **Thronum servis s.r.o.**, se sídlem v Ostravě-Porubě, M. Kopeckého 675, zastoupeného JUDr. Pavlínou Sglundovou, advokátkou se sídlem v Ostravě-Moravské Ostravě, Smetanovo nám. 7, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem v Ostravě-Moravské Ostravě, 28. října 117, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 22.10.2012 č.j. MSK 128360/2012, ve věci pokuty za správní delikt,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 22.10.2012 č.j. MSK 128360/2012 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 8.808,- Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Pavlína Sglundové, advokátky se sídlem v Ostravě-Moravské Ostravě, Smetanovo nám. 7.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 22.10.2012 č.j. MSK 128360/2012, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Jablunkov ze dne 12.9.2012 č.j. MEJA 14446/2012, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 270.000,- Kč za spáchání správního deliktu podle § 20 odst. 2 písm. a) zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, v platném znění (dále jen zákon č. 334/1992 Sb.).

V žalobě žalobce namítl tyto žalobní body:

- 1) Činnost žalobce byla řešena několika správními orgány. Městský úřad Jablunkov ji prověřoval prostřednictvím odboru životního prostředí, ale také prostřednictvím stavebního úřadu. Žalobce poukázal na ust. § 8 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen správní řád). Stavební úřad provedl kontrolu na předmětných pozemcích dne 27.10.2010 a v návaznosti na ni byl dne 3.11.2010 sepsán protokol z ústního jednání, v jehož závěru správní orgán uvedl, že v navážce zeminy nelze pokračovat do doby, než se pravomocně rozhodne o terénních úpravách. Žalobce ode dne 26.10.2010, kdy mu byla na místě samém za účasti policie stavebním úřadem zakázána jakákoliv činnost na dotčených pozemcích v této nepokračoval.
- 2) Činnost žalobce na předmětných pozemcích neprobíhala ani rok a nebylo nutno žádat o souhlas k odnětí půdy ZPF. V posuzované věci prvostupňový správní orgán měl informaci o tom, že činnost žalobce započala dne 25.8.2010 po celou dobu a pokud chtěl žalobce sankcionovat, měl dodržet lhůtu stanovenou § 20 odst. 3 zákona č. 334/1992 Sb., který stanoví, že pokutu lze uložit do jednoho roku ode dne, kdy se orgán příslušný k jejímu uložení o porušení povinnosti dozvěděl. Pokud je v prvostupňovém rozhodnutí uvedeno, že datum 25.8.2010 je datem počátku prací na předmětných pozemcích, pak by již dne

25.8.2011 porušil žalobce ust. § 9 odst. 6 zákona č. 334/1992 Sb. a pokuta pak mohla být uložena pouze do 28.8.2012. Vědomost správního orgánu o porušení povinností vyplývá z jeho vyjádření ze dne 31.8.2011 č.j. MEJA 15406/2011, jež bylo citováno jako důkazní prostředek v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V tomto vyjádření správní orgán I. stupně uvedl, že na pozemcích došlo k záboru zemědělské půdy a souhlas s jejím odnětím nebyl dosud udělen. Nejpozději dne 31.8.2011 tedy věděl správní orgán o případném porušení zákona a pokutu tak měl uložit nejpozději do 31.8.2012. Na tom nic nemění skutečnost, že kontrolní prohlídka byla provedena dne 25.10.2011, od kteréhož data žalovaný zřejmě odvozuje běh lhůty k uložení pokuty.

- 3) Žalovaný se nevypořádal s odvolací námitkou žalobce, v níž poukazoval na nutnost přesné konkretizace výroku rozhodnutí, který s odkazem na ust. § 68 správního řádu musí kromě obecných náležitostí obsahovat také místo a čas, popř. období, kdy k deliktu došlo. Tato specifikace je důležitá jak pro konkretizaci deliktu, tak pro posouzení zániku trestnosti. Nestačí přitom uvést jakékoliv období, ale to, které lze dostatečně prokázat.
- 4) Žalovaný neprokázal, že se žalobce dopustil vytýkaného jednání na pozemcích parc. č. 56/1, 56/8, 56/19 a 56/20, tedy, že to byl žalobce, kdo se dopustil vytýkaného jednání znemožňujícího zemědělské využití zemědělského půdního fondu (dále jen ZPF). Žalobce od počátku řízení tvrdí, že nikdy na těchto pozemcích neprováděl žádnou činnost. Pozemky neměl pronajaty a ani jiným způsobem neměl zajištěno právo jejich užívání. Žalobce na základě nájemních smluv měl pronajaty jiné pozemky, a to parc. č. 56/2, 57/8 a 57/9. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že bylo prokázáno, že činnost žalobce zasáhla i na sousední pozemky, což však podle žalobce relevantně prokázáno nebylo. Odporuje to také zjištěním jiných správních orgánů, přičemž zmínil rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále jen ČIŽP) ze dne 26.3.2012 č.j. ČIŽP/49/OOH/SR01/1104148.010/12/VRH a dále rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 7.2.2011 č. 3/2010, v nichž jsou jako dotčené pozemky označovány pozemky parc. č. 57/8, 57/9 a 56/2. Žádné jiné pozemky proto nemohly být činností žalobce zasaženy. K využití těchto pozemků pak nebylo zapotřebí souhlasu k vynětí ze ZPF a činnost, kterou žalobce na těchto pozemcích prováděl, je ke dni podání žaloby stále v šetření uvedených správních orgánů.
- 5) Pro případ neúspěšnosti shora vymezených žalobních bodů žalobce navrhl, aby soud rozhodl o upuštění od trestu za správní delikt, případně jej snížil, když uložená pokuta je nepřiměřeně vysoká a její výše nebyla dostatečně odůvodněna žalovaným ani správním orgánem I. stupně.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že žalobní námitky se v zásadě shodují s námitkami odvolacími, s nimiž se žalovaný řádně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na něž odkazuje. Žalobní námitka, že správní orgány, které se zabývaly činností žalobce na dotčeném území, nepostupovaly ve vzájemné součinnosti, není důvodná, neboť žalobce postupy těchto správních orgánů zcela nesprávně směřuje. Správní orgán I. stupně v této posuzované věci se jako orgán ochrany ZPF zabýval zemědělskými pozemky a nikoliv pozemky druhu ostatní plocha, kterými se zabývaly stavební úřad a ČIŽP při jiných správních postupech vykonávaných v rozsahu jejich vlastních kompetencí. Protokol z kontroly provedené dne 25.10.2011 byl jedním z podkladů pro uložení pokuty žalobci a kontrolované období bylo tímto protokolem vymezeno od 25.8.2010 do 25.10.2011. Kontrola byla na dotčených pozemcích prováděna s ohledem na to, že k datu 5.10.2010 byl správním orgánem I. stupně zjištěn návoz zeminy v daném území. Správní orgán I. stupně určil kontrolované období od data, kdy mu bylo známo skutečné započetí činnosti žalobce na základě obdržených průvodků odpadů o návozu zemin, tj. ode dne 25.8.2010 do data provedení kontroly, takže se již jednalo o překročení jednorocní lhůty pro možné nezemědělské využití zemědělského půdního fondu bez souhlasu správního orgánu ve

smyslu ust. § 9 odst. 2 písm. c) zákona č. 334/1992 Sb. Ochrana ZPF je samostatným úsekem výkonu státní správy a nelze ji zaměňovat např. s šetřeními provedenými v daném území stavebním úřadem nebo ČIŽP. Orgán ochrany ZPF teprve na základě kontrolního zjištění ze dne 25.10.2011 získal relevantní informace pro zahájení správního řízení o uložení pokuty. Podkladem pro napadené rozhodnutí byl tedy jednoznačně protokol o kontrole ze dne 26.10.2010. Za bezvýznamnou považuje žalovaný námitku žalobce, že v činnosti v území ode dne 26.10.2010 údajně nepokračoval, protože podstatné je zjištěné porušení zákona o ochraně ZPF a nikoliv činnost žalobce v dotčeném území. Není podstatné, pokud činnost žalobce na předmětných pozemcích neprobíhala ani rok, neboť se nejedná o aktivní konání, ale i o nekonání, kdy po uskutečnění návozu materiálu na zemědělskou půdu tento návoz na pozemcích ponechal, resp. tyto pozemky do jednoho roku neuvedl do původního stavu. Ke lhůtě podle § 20 odst. 3 zákona č. 334/1992 Sb. žalovaný uvedl, že ji nelze počítat ode dne 25.8.2010, ale nejdříve až ode dne 26.10.2011, kdy bylo objektivně zjištěno možné porušení zákona. V této souvislosti žalovaný poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS), a to rozsudky ze dne 28.5.2010 č.j. 2 Afs 125/2009-104 a ze dne 15.6.2011 č.j. 9 As 101/2010-101. K žalobcem namítanému vyjádření správního orgánu I. stupně ze dne 31.8.2011 žalovaný uvedl, že z něj ještě objektivně nevyplývá zjištění možného porušení zákona, ale naopak je v něm výslovně uvedeno, že nejprve bude nutné provést místní šetření a zjistit, zda neoprávněné odnětí půdy ze ZPF trvá, resp., zda pozemky nebyly uvedeny v jednorroční lhůtě do původního stavu. Tyto skutečnosti byly ověřeny na místě samém až v rámci kontroly ze dne 25.10.2011. Dále žalovaný uvedl, že výroková část rozhodnutí správních orgánů obou stupňů obsahuje určení období, kdy došlo k neoprávněnému odnětí půdy ze ZPF, a proto odpovídá požadavkům § 68 odst. 2 správního řádu. Námitka žalobce v tomto směru je zcela nedůvodná. Rovněž námitku žalobce, že se nepodařilo prokázat, že by činnost na zemědělských pozemcích prováděl, shledal žalovaný nedůvodnou. Žalovaný nepopírá, že v dotčeném území prováděl terénní úpravy spočívající v navážce materiálu (převážně nekulturních vytěžených zemin a hlušin) na pozemcích parc. č. 56/2, 57/8 a 57/9 a činnost na sousedních zemědělských pozemcích popírá. Jelikož stejná tvrzení uváděl žalobce v průběhu správního řízení, správní orgán I. stupně nechal zpracovat kontrolní geodetické zaměření skutečného stavu v území, přičemž bylo zjištěno, že na předmětném území došlo k souvislé navážce a rozvrstvení nesourodého výkopového materiálu. Podle kontrolního zjištění provedeného dne 25.10.2011 byla zjištěna absence předchozího provedení skrývek kulturních vrstev půdy (ornice, podornice), nedošlo k překrytí a vytvoření závěrného půdního profilu, vytvořeného zpětnou rekultivací s využitím kulturních zemin, ale povrch byl ponechán bez úprav s výskytem nesourodé, převážně kamenité svrchní vrstvy zčásti již opatřené náletovým porostem travin. Žalobce nepopřel zahájení skládkové činnosti ve vymezeném období a z dokumentovaného stavu v území lze učinit závěr, že se jedná z hlediska navážek výkopových zemin o shodný typ materiálu. Není proto možno přistoupit na námitku žalobce ohledně nevyjasněného původu navážek či tvrzení, že stav zapříčinily jiné subjekty. Podle žalovaného lze uzavřít, že v rámci správního řízení bylo prokázáno, že to byl žalobce, kdo provedl v daném území vytýkanou činnost. Zjištěná kompaktnost a souvislost celé plochy, na níž žalobce prováděl terénní úpravy, vylučuje pochybnosti o tom, že by k zasažení ZPF došlo jiným způsobem, než v souvislosti s jeho činností na pozemcích druhu ostatní plocha v totéž území. Pokud žalobce odkázal na výstupy jiných správních orgánů, tak ty se skutečně zabývaly činností žalobce na těch pozemcích, které měl v nájmu, kdežto v posuzované věci se jednalo o dotčení pozemků, které spadají pod ochranu ZPF. K závěrečnému bodu žaloby žalovaný uvedl, že pokuta byla uložena pouze ve výši 6,75 %

možné maximální výše stanovené § 20 odst. 1 zákona č. 334/1992 Sb. Současně vyjádřil nesouhlas s návrhem žalobcem na moderaci pokuty, pro kterou neshledává důvod. Nepravdivé je pak tvrzení žalobce, že pokuta nebyla řádně odůvodněna, a to s ohledem na obsah rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jakož i str. 5 a 6 žalobou napadeného rozhodnutí.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že dle protokolu o kontrolním zjištění ze dne 26.10.2011 byla dne 25.10.2011 provedena kontrola podle ust. § 18 odst. 3 zákona č. 334/1992 Sb. správním orgánem I. stupně, jejímž předmětem bylo dodržování ustanovení zákona o ochraně ZPF kontrolovanou osobou, tj. žalobcem. Kontrola byla provedena na pozemcích parc. č. 57/9, 56/1, 56/19, 56/20 a 56/8, všechny v k.ú. Bocanovice, vedené v kultuře trvalý travní porost. Na pozemcích byl zjištěn návoz výkopových zemin, aniž by byla sejmuta svrchní kulturní vrstva půdy a uskladněna pro účely rekultivace. Z protokolu vyplývá, že návoz zeminy byl zjištěn správním orgánem I. stupně ke dni 5.10.2010, ale bylo zřejmé, že terénní úpravy započaly již před tímto datem. K datu 25.8.2010 byly evidovány průvodky odpadů o návozu zemin a odpadů na uvedené pozemky a také ČIŽP ve svých písemnostech odkazuje na období nakládání s odpady od data 25.8.2010. Dle protokolu ke dni provedení kontroly je znemožněno zemědělské využití pozemků. Dále správní orgán učinil závěr, že žalobce se dopustil protiprávního jednání na uvedených pozemcích, které odňal ZPF bez příslušného souhlasu správního orgánu. Podáním ze dne 1.11.2011 vznesl žalobce námitky proti kontrolnímu zjištění ze dne 25.10.2011, v němž uvedl, že zemní práce na pozemcích prokazatelně ukončil k 26.10.2010. Dále uvedl, že žádné práce na dotčených pozemcích neprováděl, neboť měl nájemní smlouvy na zcela jiné pozemky a závěry správního orgánu jsou tedy nesprávné. Rozhodnutím ze dne 24.11.2011 č.j. MEJA 20651/2011 správní orgán I. stupně námitkám žalobce nevyhověl. Správní orgán I. stupně nechal vyhotovit zaměření skutečného stavu rozsahu navážky zeminy na dotčených pozemcích. Technická zpráva vypracovaná dodavatelem geometrem Ing. V. M. byla správnímu orgánu doručena dne 9.1.2012. Z výkazu výměr vyplývá celková plocha navážky na pozemky v ZPF 3 381 m². S výsledky geodetického zaměření byl žalobce seznámen u ústního jednání dne 30.1.2011. Oznámením ze dne 23.7.2012 bylo zahájeno řízení ve věci správního deliktu žalobce. Dle protokolu z ústního jednání ze dne 8.8.2012 žalovaný setrval na svém stanovisku, že se nedopustil správního deliktu. Rovněž ve vyjádření ze dne 14.8.2012 a ze dne 6.9.2012 žalovaný sdělil správnímu orgánu, že se vytýkaného jednání nedopustil. Dle obsahu správního spisu byla v únoru 2012 vypracována technická zpráva skutečného stavu navážky a skutečného provedení firmou GAKO geodetické a kartografické práce, jež tvoří přílohu podání žalobce ze dne 6.9.2012 a již žalobce rozporuje zaměření provedené Ing. M. Rozhodnutím ze dne 12.9.2012 č.j. MEJA 14446/2012 správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu za správní delikt podle ust. § 20 odst. 2 písm. a) zákona č. 334/1992 Sb., a to ve výši 270.000,- Kč. Skutek, za nějž se pokuta ukládá, byl vymezen ve výroku tohoto rozhodnutí tak, že žalobce porušil povinnosti uvedené v citovaném zákonném ustanovení tak, že v období

mezi datem 25.8.2010 a nejpozději k datu 25.10.2011 provedl změnu znemožňující zemědělské využití ZPF, tj. odnětí půdy ze ZPF z uvedených označených pozemků, které spočívaly v navážce materiálu (převážně nekulturních vytěžených zemin a hlušin) a jejím rozhrnutím přes původní půdní profil s tím, že do jednoho roku nebyla dotčená plocha uvedena do původního stavu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

Podle ust. § 9 odst. 1 zákona č. 334/1992 Sb. k odnětí půdy ze ZPF pro nezemědělské účely je třeba souhlasu orgánu ochrany zemědělského půdního fondu, který je nezbytný k vydání rozhodnutí podle zvláštních předpisů, s výjimkou případů uvedených v odstavci 2.

Podle ust. § 9 odst. 2 písm. c) téhož zákona souhlasu orgánu ZPF podle odstavce 1 není třeba, má-li být ze zemědělského půdního fondu odňata půda k nezemědělským účelům po dobu kratší než jeden rok včetně doby potřebné k uvedení půdy do původního stavu.

Podle ust. § 20 odst. 2 písm. a) téhož zákona okuty se ukládají za odnětí půdy, která je součástí ZPF, bez souhlasu orgánu ochrany ZPF, pokud nejde o případy, kdy tohoto souhlasu není třeba (§ 9 odst. 2).

Podle ust. § 20 odst. 3 téhož zákona pokutu lze uložit do jednoho roku ode dne, kdy se orgán příslušný k jejímu uložení dověděl o porušení povinnosti, nejpozději však do tří let ode dne, kdy k porušení povinnosti došlo.

První žalobní bod krajský soud důvodným neshledal. Odkaz žalobce na ustanovení základní zásady správního soudnictví vyjádřené v ust. § 8 správního řádu, tj. zásady vzájemné součinnosti orgánů státní správy, je v posuzované věci nepřípadný, neboť jak zcela správně uvedl žalovaný, každý z těchto správních orgánů postupoval v rámci svých vlastních pravomocí a šetřil jednání žalobce ze specifického pohledu své kompetence. Je třeba zdůraznit, že stavební úřad i ČIŽP se zabývali činností žalobce na jiných pozemcích, které měl v nájmu a na nichž prováděl zemní práce, tedy na pozemcích, které nejsou svým charakterem součástí ZPF. Naopak žalovaný posuzoval ochranu pozemků, které tvoří součást ZPF a činnost žalobce ve vztahu k těmto pozemkům. Byť je zde dána určitá skutková provázanost, předmětem řízení byly činnosti žalobce ve vztahu k rozdílným pozemkům, a proto nemohla nastat potřeba vzájemného souladu všech postupů ve smyslu ust. § 8 odst. 1 správního řádu.

Dále se krajský soud zabýval důvodností čtvrtého žalobního bodu. Ve vztahu k jedné z námitek v tomto bodě uvedených, a sice, že zjištění žalovaného odporují zjištěním jiných

správních orgánů, když rozhodnutí ČIŽP, jakož i rozhodnutí stavebního úřadu, se týkají pozemků parc. č. 57/8, 57/9 a 56/2, tj. pozemků, které měl žalobce v nájmu, krajský soud, ze stejných důvodů jako uvedl v argumentaci k žalobnímu bodu 1), zdůrazňuje, že tato rozdílnost je zcela logická, když tyto vyjmenované správní orgány na rozdíl od žalovaného posuzovaly činnost žalobce na pozemcích, které nejsou součástí ZPF, a to zcela v souladu s jejich pravomocemi. Uvedená argumentace žalobce je proto zcela neopodstatněná. Nedůvodným shledal krajský soud tento žalobní bod také v tvrzení, že žalovaný neprokázal, že činnost žalobce na pozemcích, jež měl v pronájmu, zasáhla i na pozemky sousední, tedy pozemky tvořící součást ZPF. Žalovaný se s touto otázkou podrobně vypořádal na str. 4-5 napadeného rozhodnutí, kde mj. uvedl, že rozhodujícími důkazy pro závěr, že to byl žalobce, kdo spáchal uvedený správní delikt, jsou kontrolní geodetické zaměření skutečného stavu v území a protokol ze dne 25.10.2011, kdy z takto dokumentovaného stavu v území lze dovodit, že výkopové zeminy tvořící navážky na kontrolované pozemky představují typově shodný materiál s vytěženou zeminou na pozemcích pronajatých žalobci, který navíc potvrdil, že zemní práce na pronajatých pozemcích prováděl. Iniciativa žádného jiného subjektu v kontrolovaném území zjištěna nebyla. Žalovaný proto uzavřel, že s ohledem na kompaktnost a souvislost celé plochy, na níž žalobce prováděl terénní úpravy, nelze pochybovat o tom, že jeho činností byly zasaženy i pozemky náležející do ZPF. Krajský soud je toho názoru, že předestřená úvaha žalovaného odpovídá obsahu správního spisu a principům logického myšlení, takže neshledal žádné důvody pro to, aby do ní zasahoval či ji nahrazoval úvahou vlastní, a to zvláště za situace, kdy žalobce sám tyto závěry žalovaného nezpochybňuje ničím jiným než obecným tvrzením, že se vytýkaného jednání nedopustil. Argumentace, že dotčené pozemky neměl žalobce pronajaty a ani jinak neměl zajištěno právo jejich užívání, je zcela irelevantní, neboť právo užívat předmětné pozemky není z hlediska posouzení, zda se žalobce dopustil správního deliktu, vůbec podstatné. K argumentaci úřední činností jiných orgánů státní správy (stavební úřad, ČIŽP) se krajský soud již vyjádřil výše. Ani tento žalobní bod proto krajský soud důvodným neshledal.

Dále krajský soud posuzoval důvodnost žalobních bodů 2) a 3), které na sebe navzájem navazují. Žalobce zde zpochybňuje správnost vymezeného období, za které je sankcionován. Především zpochybnil okamžik, kdy se správní orgán I. stupně dozvěděl o tvrzeném porušení zákona, a to s ohledem na ust. § 20 odst. 3 zákona č. 334/1992 Sb., který stanoví, že pokutu lze uložit do jednoho roku ode dne, kdy se správní orgán dozvěděl o porušení povinnosti. Žalobce tvrdí, že toto povědomí získal správní orgán mnohem dříve, než je uvedeno v napadeném rozhodnutí, takže běh lhůty k uložení pokuty byl správními orgány obou stupňů nesprávně vyhodnocen. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 4 odst. 2), správní orgán I. stupně přes počáteční informace získané od jiných orgánů státní správy sám získal relevantní informace pro zahájení správního řízení o uložení pokuty teprve na základě kontrolního protokolu ze dne 26.10.2011. Tento jeho závěr je zcela v souladu s právním názorem vyjádřeným v rozsudku NSS ze dne 28.5.2010 č.j. 2 Afs 125/2009-104, publikovaném ve Sb. NSS pod č. 2207/2011, v němž NSS, ač se v této věci jednalo o oblast porušení cenových předpisů, vyslovil závěr, který lze obecně vztáhnout na problematiku běhu lhůt v rámci správního trestání, uvedl, že okamžik počátku běhu subjektivní prekluzivní lhůty pro uložení sankce za správní delikt je třeba spojit s objektivní skutečností, kdy příslušný správní orgán dospěl k závěru, že je dán důvodný předpoklad, že byly porušeny předpisy. Takovou objektivní skutečností pak je zpravidla vyhotovení kontrolního protokolu. Tento

obecný závěr lze vztáhnout i na posuzovanou věc, když je třeba vycházet z toho, že pro případné zahájení správního řízení o správním deliktu je kontrolní orgán povinen shromáždit dostatek vlastních poznatků, jež by ho k zahájení správního řízení opravňovaly. Nemůže se jednat o nahodilé informace získané z úřední činnosti jiných správních orgánů, ale musí jít o ucelený podklad pro posouzení, zda má být správní řízení zahájeno či nikoliv. Pokud správní orgán I. stupně takto postupoval, nelze mu jeho postup vytýkat, ale naopak lze v něm spatřovat opodstatněnost. Jelikož tedy správní orgán I. stupně získal relevantní informace kontrolní prohlídkou provedenou dne 25.10.2011, postupoval v dalším řízení v souladu s ust. § 20 odst. 3 zákona č. 334/1992 Sb. a žalobní bod je v této části nedůvodný. Jiná je však situace pokud jde o vymezení období, v němž měl žalobce provést změnu znemožňující zemědělské využití ZPF tak, jak je vymezena ve skutkové větě rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tj., že se žalobce tohoto jednání dopustil *v období mezi datem 25.8.2010 a nejpozději k datu 25.10.2011*. Podle dalšího textu skutkové věty tato změna spočívala v navážce materiálu nekulturních vytěžených zemin a hlušin a jejím rozhrnutí přes původní půdní profil. Při posouzení deliktního jednání v posuzované věci je nutno vycházet z právní konstrukce správního deliktu tak, jak vyplývá z právní úpravy obsažené v zákoně č. 334/1992 Sb. Ust. § 9 odst. 2 písm. c) tohoto zákona uvádí, že po dobu kratší jednoho roku není třeba pro odnětí půdy patřící do ZPF k nezemědělským účelům souhlasu příslušného správního orgánu. Teprve po uplynutí jednoho roku, je tento souhlas pro další trvání stavu odnětí půdy ze ZPF k nezemědělským účelům nezbytný. Pokud souhlas s odnětím půdy ZPF není ve lhůtě do jednoho roku pro další trvání tohoto stavu udělen, dopouští se subjekt, který půdu ZPF odňal, správního deliktu ve smyslu ust. § 20 odst. 2 písm. a) zákona č. 334/1992 Sb. Z uvedeného tedy plyne, že odpovědný subjekt se správního deliktu nedopouští po dobu prvního roku, kdy byla zemědělská půda odňata ZPF. Z této zákonné úpravy vyplývá nezbytnost přesného časového vymezení období, kdy se odpovědný subjekt správního deliktu dopustil. Správním orgánem vymezené a žalovaným aprobované období deliktního jednání (skutková věta výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně) je určeno velmi široce, a proto nesprávně. Zahrnuje období od data 25.8.2010, které představuje první zmínku o možném odnětí zemědělské půdy k nezemědělským účelům (jak uvádí žalovaný, k tomuto datu se vážou poznatky ČIŽP) a dosahuje data 25.10.2011 představujícího uplynutí jednoho roku ode dne konání kontrolní prohlídky, která byla relevantním poznatkem pro zahájení správního řízení o deliktním jednání žalobce. Z takto vymezeného období však není seznatelné, v jakém časovém úseku se žalobce vlastně správního deliktu ve smyslu ust. § 20 písm. a) zákona č. 334/1992 Sb. dopustil, když není určitelné, k jakému datu uběhl jeden rok, kdy jednání žalobce podle úpravy obsažené v ust. § 9 odst. 2 písm. c) citovaného zákona ještě nemělo znaky správního deliktu a k jakému datu započalo období, kdy je jednání žalobce již posuzováno jako deliktní. Krajský soud má na základě již uvedeného za to, že s ohledem na skutečnost, že se jedná o trvalý správní delikt a s ohledem na právní úpravu obsaženou v zákoně č. 334/1992 Sb., kdy samotnému deliktnímu jednání předchází ještě jednoroční období „beztrestnosti“, je nezbytné přesné vymezení období vlastního deliktního jednání. Taková skutečnost však v posuzované věci nenastala a časové vymezení deliktního jednání žalobce je natolik široké, že způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. V této části je proto krajský soud shledal žalobu důvodnou.

S ohledem na shora uvedenou právní argumentaci se krajský soud již nezabýval důvodností pátého žalobního bodu, když to považoval za nadbytečné.

Krajský soud napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť procesně úspěšnému žalobci vznikly s tímto řízením náklady zaplacením soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč a dále v souvislosti s právním zastoupením za 2 úkony právní služby po 2.100,- Kč a 2x režijní paušál po 300,- Kč (§ 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění). Odměna právní zástupkyni byla podle ust. § 35 odst. 8 s.ř.s. zvýšena o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokátka povinna odvést podle zvláštního právního předpisu. Náhrada za právní zastoupení tak činí částku 5.808,- Kč. Celková částka náhrady nákladů řízení tak činí 8.808,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.) týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159 a § 160 odst. 1 o.s.ř.). Dle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř. za použití ust. § 64 s.ř.s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokátky, která žalobce v řízení zastupovala.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 28. srpna 2014

JUDr. Monika Javorová

předsedkyně senátu